

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 69 Pž-5343/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ružice Omazić, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izvjestiteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom HIDROELEKTRA MEHANIZACIJA d.d. u stečaju, Zagreb, Radnička cesta 204, OIB 96667257878, odlučujući o žalbi vjerovnika DVOKUT-ECRO d.o.o., Zagreb, Trnjanska 37, OIB 29880496238, kojeg zastupa punomoćnik Josipu Ećimović, odvjetnik u Zagrebu, Strojarska cesta 20, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-163/2019-139 od 8. listopada 2020., u sjednici vijeća održanoj 29. siječnja 2021.

r i j e š i o j e

Ukida se rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj St-163/2019-139 od 8. listopada 2020., bez potrebe vraćanja na ponovan postupak.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem, Trgovačkog suda u Zagrebu, odbačena je kao nepravovremena prijava tražbine vjerovnika Dvokut - Ecro d.o.o., Zagreb.

Iz obrazloženja proizlazi da je prvostupanjski sud tako odlučio sukladno odredbi čl. 257. st. 6. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15, 104/17; dalje: SZ), jer je vjerovnik prijavu tražbine podnio 3. veljače 2020., odnosno protekom roka za prijave tražbine koji je istekao 18. studenog 2019.

Protiv rješenja, žalbu je podnio vjerovnik Dokut-Ecro d.o.o., zbog svih žalbenih razloga u bitnome navodeći da nije ni podnio prijavu tražbine, već da je tim podneskom obavijestio prvostupanjski sud i stečajnog upravitelja o obvezi stečajnog upravitelja da uvrsti tražbinu vjerovnika u popis tražbina sukladno odredbi čl. 222. SZ-a. S obzirom na to da za predmetnu tražbinu postoji ovršna isprava u vidu predstečajne nagodbe, stečajni upravitelj je bio dužan sastaviti popis tražbina svih vjerovnika i uvrstiti tražbinu vjerovnika te eventualno uputiti stečajnog upravitelja kao osporavatelja u parnicu.

Žalba je osnovana.

Pobijano rješenje je ispitano sukladno odredbama čl. 365. i čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u vezi s odredbom čl. 10. SZ-a pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Iz dostavljenog dijela spisa proizlazi da je nad stečajnim dužnikom otvoren stečajni postupak rješenjem od 17. rujna 2019., kojim su vjerovnici pozvani na prijavu tražbina u roku od 60 dana od isteka osmog dana od dana objave oglasa na mrežnoj stranici e-Oglasne ploče sudova (koje je objavljeno 17. rujna 2019.). U podnesku od 3. veljače 2020. žalitelj navodi da je vjerovnik predstečajne nagodbe sklopljene s Hidroelektra niskogradnja d.d., Zagreb odobrene pravomoćnim rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu od 10. svibnja 2018., poslovni broj St-2742/2014. Predstečajnom nagodbom je utvrđena tražbina žalitelja u iznosu od 46.387,23 kn, pri čemu način namirenja nije poštovan. Nadalje ukazuje da je sukladno odredbi čl. 222. SZ-a, stečajni upravitelj dužan sastaviti popis svih dužnikovih vjerovnika za koje je saznao iz poslovnih knjiga i poslovne dokumentacije dužnika, iz drugih podataka dužnika, prijava tražbina ili na drugi način te da sukladno tome tražbina vjerovnika utvrđena u predstečajnom nagodbom mora biti iskazana u tablici tražbina kako bi ista mogla biti ispitana na ispitnom ročištu te potom i utvrđena rješenjem o utvrđenim tražbinama. Žalitelj nesporno svoju tražbinu prema dužniku nije prijavio u stečajnom postupku.

Imajući u vidu navedena utvrđenja i odredbu čl. 257. st. 1. SZ-a, pogrešan je zaključak prvostupanjskog suda da podnesak žalitelja od 3. veljače 2020. predstavlja prijavu tražbine.

Naime, neovisno o tome što sporni podnesak sadrži formalno sve podatke navedene u odredbi čl. 257. st. 1. SZ-a, u njemu nedostaje očitovanje volje žalitelja usmjereno na postizanje određenog učinka, odnosno u konkretnom slučaju nema očitovanja volje iz kojeg bi se moglo zaključiti da njime žalitelj prijavljuje svoju tražbinu u stečajnom postupku nad dužnikom. Stoga, neovisno o tome što žalitelj u podnesku u činjeničnom dijelu navodi sve elemente koje prijava tražbine mora sadržavati, sud nije ovlašten iz tih činjeničnih navoda izvoditi zaključak o volji žalitelja, jer je žalitelj bio dužan jasno očitovati svoju volju da prijavljuje tražbinu u stečajnom postupku nad dužnikom, da bi se sporni podnesak smatrao prijavom tražbine. Međutim, takvog očitovanja volje u podnesku nema.

Upravo stoga, pravilno ističe žalitelj da ni jednom odredbom Stečajnog zakona nije propisana dužnost vjerovnika na prijavu tražbine, jer prijava tražbine u stečajnom postupku predstavlja pravo svakog vjerovnika, a ne i njegovu obvezu. Zato je na svakom vjerovniku odluka, hoće li svoju tražbinu prijaviti u stečajnom postupku ili ne te slijedom toga snosi i posljedice takve svoje odluke.

U odnosu na žalbene navode da je stečajni upravitelj bio dužan sukladno odredbi čl. 222. SZ-a sastaviti popis vjerovnika, podredno se napominje da navedena obveza stečajnog upravitelja ne znači da vjerovnici nisu ovlašteni sami podnijeti prijave svojih tražbina, jer upravo suprotno proizlazi iz odredbe čl. 257. st. 1. SZ-a. Smisao obveze stečajnog upravitelja iz čl. 222. SZ-a, (sastavljanja popisa vjerovnika) je vezan uz osiguranje stečajne mase, a ne uz utvrđivanje tražbina stečajnih vjerovnika odnosno prijavu tražbina stečajnih vjerovnika.

Naime, zakonodavac je jedino za tražbine radnika ili prijašnjih dužnikovih radnika propisao presumpciju, u slučaju ako oni ne prijave tražbinu, da će se smatrati da su tražbinu prijavili u skladu s popisom iz st. 3. čl. 257. SZ-a, dok takva presumpcija nije propisana za ostale vjerovnike pa stoga čak i da je stečajni upravitelj uvrstio tražbinu žalitelja u popis vjerovnika iz čl. 222. SZ-a, to se ne bi smatralo da je ta tražbina prijavljena ukoliko vjerovnik nije podnio prijavu tražbine sukladno odredbi čl. 257. SZ-a.

Suprotno žalbenim navodima, nije moguće primijeniti odredbu čl. 266. st. 4. SZ-a, jer je preduvjet primjene te odredbe da je tražbina vjerovnika prijavljena i potom osporena, što u konkretnom slučaju nije riječ, jer sporna tražbina nije prijavljena u zakonskom roku te stoga nije niti mogla biti osporena. Ukazuje se da žalitelj ni ne tvrdi da je spornu tražbinu prijavio u stečajnom postupku nad dužnikom te u žalbi pravilno ukazuje da ni podneskom od 3. veljače 2020. nije prijavio spornu tražbinu u stečajnom postupku nad dužnikom.

Zaključno se napominje da žalitelj spornim podneskom osim navedenih činjenica na koje je ukazao, nije istaknuo nikakav prijedlog niti je podnio bilo kakav zahtjev o kojemu bi sud ili stečajni upravitelj trebali odlučivati. Stoga je nepotrebno donositi bilo kakvu odluku na temelju tog podneska, kada on ne sadrži zahtjev za određeno postupanje od strane suda.

Slijedom navedenog, primjenom odredbe čl. 380. t. 3. ZPP-a u vezi s odredbom članka 10. SZ-a, valjalo je predmetnu žalbu uvažiti i pobijano rješenje ukinuti bez potrebe vraćanja na ponovni postupak, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ovog rješenja.

Zagreb, 29. siječnja 2021.

Predsjednica vijeća
Ružica Omazić

Broj zapisa: **eb2f6-691c8**

Kontrolni broj: **09af1-0d29e-4f502**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=RUŽICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.